

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: Z. J.

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR

se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

Obor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2018, č. j. OAM-950/ZA-ZA11-ZA05-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona, důvody pro udělení humanitárního azylu ve smyslu

§ 14 cit. zákona, důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i důvody pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídány výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou ze dne 30. 4. 2018. Ta měla původně v podstatě blanketní charakter, neboť žalobce bez bližšího odůvodnění namítl, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, ustanovení § 3 správního řádu, když nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), porušil i ustanovení § 12, 14 a 14a zákona o azylu, ustanovení § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, jelikož nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný měl porušit i § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, ustanovení § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, a ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, protože neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu zákona o azylu.
4. V doplnění žaloby ze dne 14. 5. 2018 žalobce upřesnil, že žalovaný porušil výše zmíněná ustanovení konkrétně ve vztahu k posouzení aplikace ustanovení § 14a zákona o azylu, tedy možnosti udělení doplňkové ochrany. Uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezpochybnil věrohodnost výpovědi žalobce a že z rozhodnutí navíc nevyplývá, že by žalovaný dospěl k závěru o nepravdivosti žalobcových prohlášení. Žalobce má zato, že veškeré rozpory ve svých sděleních vysvětlil a že poskytl věrohodnou a konzistentní výpověď. Zastává názor, že splňuje všechny podmínky stanovené v ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu. Právě z důvodu svého členství v politické straně ADP (pozn. soudu: jedná se o Azerbaijani Democratic Party, tj. Ázerbájdžánskou demokratickou stranu, dále také jen „ADP“ nebo „ADS“), by mohl být ve vlasti vystaven zacházení ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobce namítl, že závěr žalovaného nemá podklad ve správním spisu. Připomněl, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany upozorňoval, že byl fyzicky napaden policisty, byl bit i mučen z důvodu, že zastával určitá politická práva. Použití fyzického násilí ze strany policie vůči žalobci tak lze označit za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobce upozornil, že z dostupných pramenů (cit. zpráva organizace Freedom House za rok 2016, ze dne 29. 4. 2017) vyplývá, že nelidské a ponižující zacházení v Ázerbájdžánské republice (dále také jen „Ázerbájdžán“) je na denním pořádku. Stejně tvrzení obsahuje i zpráva amerického US Department of State. Z tohoto dokumentu navíc vyplývá, že policejní násilí směřuje i proti pokojným občanům, kteří nebyli nijak politicky aktivní. Žalobce argumentoval i zprávou Komisaře OSN pro lidská práva ze dne 26. 5. 2016, v níž je obsažena informace o vysokém množství stížností na špatné zacházení se zadrženými ve vazbě. Na tyto lidi byl vyvíjen psychický i fyzický tlak ze strany některých orgánů ve snaze dosáhnout podpisu různých přiznání. Žalobce souhlasí s názorem žalovaného, že novináři, ochránci lidských práv nebo političtí aktivisti jsou v Ázerbájdžánu vystaveni nebezpečí, ale nelze zároveň tvrdit, že kdokoli jiný se za

žádných okolností obětí takového zacházení stát nemůže. Tím spíš, pokud je politickým aktivistou. Žalobce upozornil, že v souvislosti s jeho politickou činností byl v minulosti několikrát mučen, zadržován a bit a v kontaktu s policií byl vystaven potížím, které lze označit za vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Vzhledem k přetrvávajícímu zájmu policie o osobu žalobce tak lze předpokládat, že v případě jeho návratu do země původu by mohl být znovu vystaven špatnému zacházení.

5. Žalobce zastává názor, že v jeho případě nelze využít ochrany státu, jehož je státním občanem, a dodal, že aby bylo vůbec možné hovořit o schopnosti státu poskytnout ochranu před nebezpečím vážné újmy, nestačí, že existuje určitý právní systém pro vyšetřování a stíhání původců vážné újmy, ale tento systém musí být účinný. Žalobce v tomto směru odkázal na zprávu US Department of State), z níž vyplývá, že přetrvávajícím problémem zůstává beztrestnost státních úředníků, kteří se dopustili porušení lidských práv. Ze zprávy Human Rights Watch ze dne 26. 1. 2017 navíc vyplývá, že ázerbájdžánské orgány v jednom případě, kde mělo být obvinění z mučení, neprovedly efektivní vyšetřování. Obdobné informace lze vyčíst i v tiskovém prohlášení Amnesty International ze dne 11. 5. 2017. Žalobce k této problematice dále uvedl, že: *„ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu navíc počítá s udělením doplňkové ochrany (za splnění všech podmínek) nejen v případě, kdy žadatel nemůže využít ochrany státu, ale i v situaci, kdy žadatel z důvodu nebezpečí vážné újmy není ochoten této ochrany využít.“* Pro neudělení azylu navíc nemůže obstát argument, že žadatel o azyl v zemi původu nepožádal orgány o pomoc a nevyčerpal tak zákonné opravné prostředky, které mu právní řád k ochraně jeho práv jeho domovský stát poskytuje. Dle žalobce by se mělo rozlišovat, zda je původcem pronásledování osoby v zemi původu stát anebo se jedná o soukromou osobu tak, jak již bylo judikováno i Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008 a ze dne 19. 9. 2007, sp. zn. 1 Azs 40/2007, z nichž vyplývá, že pokud by se žadatel obrátil o pomoc ke státním orgánům, které jsou zároveň těmi, z jejichž pronásledování má osoba odůvodněný strach, tento počin by byl již předem odsouzen k neúspěchu. Žalobce namítl, že v napadeném rozhodnutí chybí skutkové závěry v tom ohledu, zda by se jeho právům vůbec mohlo dostat v zemi jeho původu efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě a jejímu doplnění ze dne 19. 6. 2018 popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které poukázal. Žalovaný odkázal i na obsah správního spisu a uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu tvrzené skutečnosti, shromáždil aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce a vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Má zato, že se zabýval všemi okolnostmi, jež žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, které patřičným způsobem odůvodnil.
7. K situaci v Ázerbájdžánské republice žalovaný shrnul, že žalobce že je členem ADP, s policií měl mít problémy (zadržování, bití) v souvislosti s účastí na různých mítincích a jako člen volební komise. Žalobce dne 8. 11. 2016 předložil žalovanému policejní a rozsudky soudu, které ale nekorespondují se skutky, kterých se týkají. Nesrovnalosti ve

výpovědích a podkladech předložených žalobcem tak dle žalovaného značně snižují věrohodnost osoby žalobce.

8. Dle názoru žalovaného tak žalobce svými vzájemně rozpornými tvrzeními neprokázal, že by mu v zemi hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy, jak je požadováno v § 14a zákona o azylu. O tom svědčí i fakt, že žalobce vycestoval ze své vlasti zcela bez problémů, přestože tvrdí, že po něm bylo vyhlášeno pátrání, a dokonce svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky (dále také jen „ČR“) vzal zpět s tím, že uvažoval o návratu do Ázerbájdžánu. Informace uvedené v žalobě tak nemohou závěry žalovaného, které vychází z aktuálních podkladových materiálů, zpochybnit. V případě žalobce v průběhu správního řízení nebyly zjištěny takové skutečnosti, které by nasvědčovaly důvodnosti jeho obav z pronásledování v případě jeho návratu do vlasti. Dle názoru žalovaného žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž v tomto směru odkazuje na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
9. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
11. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce opustil Ázerbájdžán letecky, do Prahy přiletěl dne 26. 4. 2016. Převaděčem byl z letiště odvezen do Švédska, kde podal dne 5. 6. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ve Švédsku se pokusil o útěk z azylového tábora, proto tam byl následně ve vězení. Svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice podal žalobce dne 13. 10. 2016. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 14. 10. 2016, č. j. OAM-893/ZA-ZA11-ZA17-2016, které nabylo právní moci dne 18. 10. 2016, bylo řízení o jeho žádosti zastaveno, neboť svoji žádost o mezinárodní ochranu vzal zpět. Žalobce uvedl, že zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany učinil po kontaktování své rodiny v Ázerbájdžánu, kam se chtěl vrátit, aby upokojil svou matku, která o něj měla strach. Dne 2. 11. 2016 však žalobce podal opakovanou žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v ČR, k čemuž vysvětlil, že jeho návrat do vlasti nebyl nutný.
12. Dne 8. 11. 2016 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Sdělil, že místem jeho narození je město Baku, národností je Ázerbájdžánec, státní příslušnost je Ázerbájdžánská republika. Je věřící, vyznává islámské náboženství a radí se do skupiny šíitů. Je svobodný, bezdětný a ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má problémy s prostatou a s žilami na noze. V posledních dnech pobytu v Ázerbájdžánu se skrýval v oblasti blízko Baku. Jako důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že ve vlasti je vystaven nebezpečí ohrožujícím jeho život. Uvedl, že je hledán tamější policií, od níž také dostal několik předvolání. Od roku 2011 je členem strany ADP a účastnil se několika stranických mítinků. Po mítinku pořádaném dne 21. 5. 2012, kde žalobce veřejně protestoval proti režimu, byl na šest dní zatčen policií a poslán do

cely. Byl obviněn z popuzování proti státu a šíření neopodstatněných informací. Ve vězení byl několikrát fyzicky napaden, s varováním byl propuštěn na svobodu. Dne 10. 12. 2012 se opět účastnil jednoho z mítinků. Zde byl fyzicky napaden obuškem, ale podařilo se mu utéct. Na mítink pořádaný dne 26. 1. 2013 byly nasazeny i ozbrojené složky, žalobce byl policií zbit obuškem do bezvědomí, přátelé jej museli dopravit k lékařskému ošetření. Hospitalizován byl týden. Dne 29. 12. 2013 byl uspořádán další mítink (na protest proti podmínkám životního stylu), na němž byl žalobce rovněž fyzicky napaden a následně odvezen na policejní stanici, kde byl držen a bit dva dny. Poté musel znovu vyhledat lékařskou pomoc. Dále se již schovával u kamaráda. Dne 20. 5. 2014 podal žalobce stížnost na špatné zacházení tamní komisi, která mu doporučila, aby se obrátil na soud, a přislíbila mu pomoc. Žalobce měl za to, že na soud se obrátit nemůže, jelikož je hledanou osobou. Několikrát byl ještě zadržován policií kvůli své protivládní činnosti a protestům, jednou byl uvězněn na 20 dní. Žalobce uvedl, že dne 1. 11. 2015 byl při volbách svědkem manipulace s volebními hlasy, ozval se proti tomu a byl policií také zbit. V roce 2016 se konalo velké protestní shromáždění, v průběhu něhož byl také policií zbit, ale utekl. Posléze mu přišlo několik předvolání na policii, ale žalobce na ně nereagoval a skrýval se. Dne 4. 4. 2016 mu přišlo oznámení, že je po něm vyhlášeno pátrání. Díky kamarádovi se dostal k osobě - převaděči, který ho za 6.000 dolarů měl dopravit do Švédska. Žalobce o cestě neměl bližších informací, snažil se rychle dostat ze země, převaděčem byl ubezpečen, že mu na českém konzulátu v Baku zařídí české vízum.

13. V pohovoru k žádosti, který se uskutečnil téhož dne, tj. 8. 11. 2016, žalobce poukázal na svůj telefonický rozhovor s matkou, z něhož se dozvěděl, že je hledán policií a že jeho otec musel na policii vypovídat. Žalobce tvrdil, že se skrýval 2 až 3 roky před odjezdem z vlasti. Žalobce dále sdělil, že neabsolvoval žádnou vojenskou službu, jelikož má již 4 roky problémy se srdcem. Uvedl, že by se do vlasti vrátil za situace, že by jeho život nebyl ohrožen. K tomu dodal, že mu bylo několikrát vyhrožováno doživotním vězením a smrtí a to v souvislosti s jeho účastí na protestech proti systému v jeho zemi. Upřesnil, že nevydával žádné publikace, nevystupoval napřímo, ale vždy byl členem protestujícího davu. Politická strana ADP, do níž vstoupil, ho zaujala svými postoji a proto, že sdělovala pravdu. Strana je proti bezpráví, má sedm ministrů ve vládě a je ve státě asi pátá v pořadí. Žalobce pomáhal plnit program strany tím, že domlouval pomoc lidem bez domova a bez práce a sám jim pomáhal. Za stranu nikdy nekandidoval, pouze dělal pomocné práce na komunální úrovni. Žalobce zopakoval, že se dostával se do konfliktu se státní správou, že byl několikrát i pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody na dvacet i třicet dní a že si vše odpykal. Žalobce spočítal, že byl dohromady zadržen více než desetkrát a pětkrát byl uvězněn, a to dne 1. 11. 2015, 30. 5. 2015 a další data již neví, neboť si s sebou nevzal protokoly. K těmto chybějícím protokolům vysvětlil, že jsou zřejmě ve vlasti a rodiče je nemohli najít, když mu poslali první dva. Žalobce uvedl, že se 6 měsíců před vycestováním ze země skrýval a nežil s matkou doma. Potvrdil, že při zatčení po demonstracích vždy policejní složky zatýkaly více lidí, výběr byl náhodný. V roce 2014 se skrýval a politicky neangažoval, protože cítil se unaven. Tento rok podal stížnost, o které byla zmínka shora. V roce 2015 byl uvězněn na 20 dní. Demonstrovat chtěl, protože se nechtěl schovávat a chtěl změnu. Z demonstrací byli zadrženi hromadně odvázeni autobusy, zatýkáni byli masově. V roce 2016 také demonstroval, později se skrýval u kamaráda, který mu opatřil zmíněného převaděče. K události ve volební místnosti žalobce doplnil, že po útoku policií měl otřes mozku a podlitiny na lících

kostech. V souvislosti s tímto incidentem byl obviněn z protistátní činnosti a manipulace s volebními lístky. V roce 2016 (15. až 18. 3. 2016) mu byla doručena předvolání na policii k podání výpovědi. Dále k důvodům svých opakovaných účastí na demonstracích uvedl to, že byl bez peněz, bez práce, všude ho odmítali a uvažoval dokonce o sebevraždě. Připustil, že pokud by na uvedené demonstrace nechodil, nehrozilo by mu ve vlasti žádné nebezpečí a neměl by problémy. Dodal, že od 5. 4. 2016 po něm pátrají příslušné orgány Ázerbájdžánu a hrozí mu doživotní vězení i smrt. V roce 2016 se žalobce skrýval u kamaráda, který mu opatřil převaděče. Kontrolou prošel bez problémů, jelikož mu to převaděč zařídil. Za dobu, kterou žalobce tráví mimo Ázerbájdžán, se ho nikdo oficiálně kontaktovat nepokusil. Přes Skype je v kontaktu s otcem, který mu potvrdil, že byl u výsledku a nabádal ho, aby se nevracel.

14. Ve správním spisu jsou kromě protokolů se žalobcovými výpověďmi založeny i dokumenty (a jejich překlad), které žalobce doložil správnímu orgánu dne 8. 11. 2016. Jedná se o potvrzení Centrální správy zdravotnictví města Baku, z níž je patrné, že žalobce požádal městskou polikliniku o lékařské vyšetření, protože byl zbit neznámými lidmi a utřel různá zranění. Dále se jedná o výzvu ze dne 15. 3. 2016 adresovanou žalobci, aby se s průkazem totožnosti dostavil na policii k majoru Y. S., a opakovanou výzvu ze dne 18. 3. 2016. Ve spise je založen i dokument ze dne 4. 4. 2016 obsahující informaci o pátrání po žalobci, soudní rozhodnutí ze dne 30. 5. 2015 vydané soudcem M. A. M., kterým byl žalobce odsouzen za urážky proti vládním úředníkům a ponižování jejich cti, a to na 30 dní od 30. 5. 2015 do 30. 6. 2015 (není uveden způsob výkonu trestu), soudní rozhodnutí ze dne 1. 11. 2015 vystavené stejným soudcem, dle kterého byl žalobce odsouzen za porušování veřejného pořádku, a to na 20 dní od 1. 11. 2015 do 20. 11. 2015 (opět není uveden způsob výkonu trestu). Je zde založen i dokument ze dne 2. 9. 2016 - informace Ázerbájdžánského výboru proti mučení, v níž je uvedeno, že žalobce je členem politické strany ADP a několikrát se dostal do potyčky s policií v souvislosti se svou účastí na protestních akcích. Dále je zde založena listina - potvrzení ADP ze dne 30. 8. 2016, v níž je uvedeno, že žalobce je od 20. 6. 2011 členem této politické strany, aktivně se účastní činnosti strany, a to převážně na masových protestních akcích a že z tohoto důvodu je pronásledován státními orgány. Potvrzení vydal první místopředseda strany ADP H. R.. Založeno je zde i rozhodnutí vyšetřovatele oddělení pátrání a předběžného šetření Hlavního policejního úřadu města Baku ze dne 4. 4. 2016, jímž vyšetřovatel vyhlásil po žalobci pátrání od 5. 4. 2016 z důvodu podezření, že se účastnil protestní akce, která byla uznána za nezákonnou a byla označena jako porušování veřejného pořádku. Dne 10. 5. 2017 žalobce předložil správnímu orgánu ještě předvolání jeho otce na policii, rozhodnutí o 15denním trestu pro otce za napomáhání nezákonnému opuštění vlasti žalobci vydané soudcem A. Mustafyevem a rozhodnutí o vyhlášení pátrání po žalobci ze dne 6. 2. 2017.
15. Dne 12. 9. 2017 byl se žalobcem proveden doplňující pohovor. V průběhu pohovoru se žalobce vyjádřil k obsahu materiálů, které předložil správnímu orgánu, uvedl, že mu je poslala matka. K získání předloženého dokumentu od Ázerbájdžánského výboru proti mučení uvedl, že žalobce mu popsal svou situaci, výbor si jím uvedené skutečnosti ověřil přes stranu a vydal zmíněný dokument. Lékař vystavil žalobci zprávu s popisem všech jeho zranění po napadení na mítinku dne 1. 11. 2015. Lékařská zpráva mu byla vystavena dne 2. 11. 2015. Žalobce sdělil, že po propuštění z nemocnice byl zadržen policií na 30 dní. V předloženém potvrzení od Ázerbájdžánského výboru proti mučení tato informace

chybí, jelikož mu nedoložil rozsudek soudu, který se dané situace týkal. Měl totiž za to, že poskytnuté informace byly dostačující.

16. K chybně uvedeným a nesmyslným datům na přeložených soudních rozhodnutích žalobce sdělil, že soud a policie, které tyto dokumenty vydávají, tam píše chybná data úmyslně. Nezná záměr, který tím policie a soud sledují. Domnívá se, že chybná data jsou uvedena schválně, aby nebylo zřejmé za účasti na jakém mítinku a na kolik dní byl odsouzený zadržen. Uvedl, že v období, které je uvedeno v rozhodnutí jako období uvěznění, byl na jiném mítinku, vězněn byl až v listopadu. Co se týče rozhodnutí ze dne 1. 11. 2015, žalobce vysvětlil, že tam se také objevují chybná data – trest se vztahuje k činu, který se měl stát 30. 5. 2016. Trest je uveden na 20 dní, ale v listopadu byl žalobce ve vězení 30 dní. Rovněž datum činu se neshoduje a je tam napsaný rok 2016. Žalobce obdržel tyto dokumenty až po svém propuštění (byly mu zaslány na jeho adresu). Neví přesně dobu, kdy to bylo, jelikož se schovával a korespondenci za něj přebíral jeho otec. Žalobce vlast opustil v dubnu 2016, předložené dokumenty mu byly zaslány do Švédska. Žalobce ještě dodal, že si není jistý, zda jsou chyby v datech v soudních dokumentech způsobeny chybou nebo úmyslně. Rozhodnutí mu nebyla předána osobně, protože se zasílají až po ukončení trestu na adresu bydliště a tak to bylo i v jeho případě.
17. K posledním dvěma rokům svého života v Ázerbájdžánu žalobce sdělil, že se zdržoval na tzv. nočních stavbách, což jsou neregistrovaná obydlí postavená přes noc. Jeho kamarád měl takový příbytek ve vesnici Saray, což je asi 25 až 30 km od Baku, a tam se žalobce zdržoval. V té době živil jako taxikář a používal auto, které patřilo kamarádovi. Doma bydlet nemohl, protože v důsledku svých politických aktivit byl v hledáčku ázerbájdžánské policie. Ve vlasti na něj byl v únoru 2017 vydán zatykač, a to kvůli jeho účasti na mítincích, obvinění z protistátní činnosti, ovlivňování obyvatelstva, napadání demokracie a státního zřízení. Tím se měl dopustit trestného činu narušování a pomluv proti státnímu zřízení. O této skutečnosti se dozvěděl až od matky, otec měl být kvůli němu vyšetřován a uvězněn. V dubnu 2016 se žalobce rozhodl vycestovat, protože nechtěl být neustále bit a nechtěl umřít. Měl obavy i z jednoho tajného civilního policisty, který mu byl neustále v patách. Dříve ze země neodjel, protože neměl šanci vycestovat, až ke konci roku se seznámil s člověkem, který mu za finanční obnos s vycestováním pomohl. Převaděč mu sdělil, že bude cestovat jako turista a že o zbytek se postará. Žalobce na základě jeho pokynu vyplnil žádost o vízum a předložil cestovní doklad. Společně s převaděčem šli poté na velvyslanectví. Proces získání českého víza trval 15 až 20 dní. Do Evropy vycestoval bez soudních dokumentů, protože nemohl do svého bydliště, dokumenty si nechal zaslat až následně. Žalobce zopakoval, že ve vlasti byl třikrát uvězněn rozhodnutím soudu na 6, 20 a 30 dní. Jednou byl na 4 dny zadržen v cele, kde byl bit a mučen. Poprvé byl zadržen dne 21. 5. 2012 na šest dní. Neobdržel však rozsudek. Žalobce popsal, že rozsudky jsou doručovány v obálce formátu A5. K dotazu správního orgánu, proč tedy nejsou dokumenty přeložené napůl, odpověděl, že jemu dokumenty do Švédska přišly v obálce o rozměru A4. Nebyl u toho, když byly ty dokumenty doručeny v Ázerbájdžánu, neví, zda byly doručeny osobně nebo poštou.
18. Žalobce při doplňujícím pohovoru znovu popsal, že poprvé byl zadržen na protestním mítinku v centru Baku, a to nezákonně, žádný dokument neobdržel. Žalobce byl zadržen společně s dalšími osobami, počet účastníků na akci byl vysoký i policistů bylo hodně. Poté, co byl policií zadržen, byl zavezen na policejní stanici a zbit a byl vězněn šest dní. Byl obviněn za protistátní činnost a bylo mu řešeno, že pokud se to bude opakovat, bude

znovu uvězněn. Podruhé byl zadržen na protestní akci Milli Sura Talana Son. Při této akci byli policisté v civilu a toho, koho chytili, odvezli na policejní stanici. Žalobce byl obviněn za popuzování a nedovolené výroky proti státu. Takto bylo zadrženo asi 13 nebo 14 osob. Tato akce se konala v centru Baku. Žalobce potvrdil, že potíže měl kvůli své účasti na demonstracích, kde nahlas vykřikoval nesouhlas se státním systémem v zemi. Takových osob bývalo na demonstracích více. Poslední potíže měl dne 2. 3. 2016 v souvislosti s mítinkem proti vysoké úmrtnosti malých dětí. Byl zatčen, odvezen na policejní stanici a bit. Na policejní stanici strávil 5 nebo 6 hodin, jednání policistů označil za trýznivé. Při odchodu mu policisté řekli, že pokud se bude ještě jednou účastnit politické akce, čeká ho špatný konec, že příští trest již bude v řádu let. Žalobce uvedl, že neví, proč po něm bylo vyhlášeno pátrání, pravděpodobně to bylo v souvislosti s vyšetřováním posledního mítinku. V té době byl již v zahraničí. Předvolání z března 2016 bylo z důvodu podání vysvětlení o účasti na demonstraci.

19. K tomu, že bez problémů legálně opustil vlast dne 26. 4. 2016, přestože po něm bylo již od 4. 4. 2016 vyhlášeno pátrání, uvedl, že si myslí, že to zařídil převaděč za peníze. Na upozornění správního orgánu, že se na doložených materiálech liší podpis osoby Y. S. žalobce vyslovil názor, že se jedná o stejné podpisy, jen je jeden menší a jeden větší. Za důležité však označil razítko, které v žádném případě nemůže být falešné.
20. Součástí správního spisu jsou i materiály, které shromáždil žalovaný a z nichž při rozhodování o udělení mezinárodní ochrany vycházel: informace OAMP – Ázerbájdžán – bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 28. 8. 2017, stav srpen 2017; informace MZV ČR ze dne 21. 11. 2017, č. j. 119270/2017-LPTP; výroční zpráva Human Rights Watch – Ázerbájdžán, ze dne 12. 1. 2017; výroční zpráva Amnesty International – Ázerbájdžán, ze dne 22. 2. 2017; výroční zpráva Freedom House – Svoboda ve světě 2017 – Ázerbájdžán, leden 2017; zpráva mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Údaje o zemi, Ázerbájdžán 2016.
21. Žalobce využil dne 8. 1. 2018 možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu) a vyjádřil se k informaci MZV ČR, č. j. 1197270/2017-LPTP. Konkrétně sdělil, že nesouhlasí s odpovědí MZV na otázku žalovaného týkající se doručování písemností, a to s formulací, že *„veškeré písemnosti jsou doručovány pouze do rukou odsouzené osoby,“* protože tato pošta dochází na jeho adresu a tam ji může převzít i jeho otec nebo matka. K otázce týkající se nesrovnalostí v obsahu rozsudků a tam označeného soudce, uvedl, že to není pravda, protože v roce 2015 u soudu byl a s těmi lidmi hovořil. K ostatním zdrojům informací sdělil, že jejich obsah zná.
22. V průběhu správního řízení tak bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou problémy žalobce se státními orgány jeho vlasti kvůli jeho účastem na demonstracích, a účasti ve volební komisi.
23. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Žalobce svou žalobou (resp. v jejím doplnění) v zásadě brojil proti neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť má zato, že pro udělení doplňkové ochrany podmínky splňuje.
24. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění

(srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

25. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
26. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
27. Jak již je uvedeno shora, žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce ve vztahu k existenci důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi a jím doložených materiálů, a také z informací, které sám shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu. Krajský soud považuje s ohledem na zásadu non-refoulement za důležité zmínit i to, že mu není z úřední činnosti známo a nenamítal to ostatně ani žalobce, že by v mezidobí od vydání napadeného rozhodnutí do okamžiku rozhodnutí soudu o žalobě došlo v Ázerbájdžánu k nějaké zásadní změně oproti stavu v roce 2017, k němuž se veškeré žalovaným obstarané zprávy a informace vztahovaly.
28. Krajský soud předně připomíná, že základní zásadou řízení o udělení azylu, resp. mezinárodní ochrany, je povinnost tvrzení, které vázne toliko na žadateli (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86). Jestliže žadatel neunese svoji část důkazního břemene a nedostojí své povinnosti tvrzení, je nutno mu takovou skutečnost přičítat k tíži (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 Azs 3/2012). K tomu, aby žalovaný mohl určit, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje některou z podmínek zákona o azylu, je nutné, aby srozumitelně, dostatečně určitě a především věrohodně tvrdil skutečnosti, ve kterých spatřuje existenci některé z podmínek pro její udělení. Tato tvrzení je zpravidla nutné porovnat s informacemi o zemi původu, které si před vydáním rozhodnutí žalovaný obstaral. Naproti tomu v případě, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany svoji povinnost tvrzení nesplní, a to buď proto, že netvrdí žádné relevantní skutečnosti, nebo že na podkladě jeho rozporuplných nebo neurčitých tvrzení nelze zjistit, jaké jsou skutečné důvody jeho odchodu ze země původu, resp. důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže žalovaný v takovém případě shledat existenci podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Nevěrohodnost žadatele na podkladě uvádění nebo dokládání rozporných tvrzení znemožňuje správnímu orgánu shledat u žalobce podmínky pro udělení azylu.

29. Žalobce v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany ke svým tvrzením předložil několik dokumentů. Obsah některých z nich je však v rozporu s jeho výpovědí nebo s informacemi o zemi původu žalobce, které si žalovaný před vydáním rozhodnutí obstaral a založil do správního spisu. Žalobce v průběhu správního řízení přitom nesrovnalosti a rozporné údaje, na něž jej žalovaný upozornil, uspokojivě nevysvětlil. V posuzovaném případě přitom představují výpověď žalobce a jím předložené materiály významné důkazní prostředky. Proto bylo zásadním posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k tvrzeným událostem skutečně došlo tak, jak ve výpovědích uvedl a jak dokládá (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008, www.nssoud.cz).
30. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobcem předložené soudní a policejní doklady jsou s jeho výpovědí v rozporu. Data jejich vydání navíc naprosto nekorespondují se skutky, kterých se mají týkat. Pozoruhodný je rovněž fakt, že obě rozhodnutí, která se měla týkat žalobce, vydaná soudem Sabailského obvodu mají stejnou vadu. Rozhodnutí vydané v květnu 2015 se totiž týká trestného činu, který se měl stát v listopadu 2015, tedy půl roku poté, co bylo vydáno. Rovněž v rozhodnutí z listopadu 2015 se hovoří o trestném činu, který se měl stát v květnu 2016, tedy opět půl roku po jeho vydání, navíc v době, kdy žalobce již ve své vlasti nepobýval. Soudní rozhodnutí měl přitom vydat soudce, který na uvedeném soudu nikdy nepracoval (viz informace MZV ČR, č. j. 119270/2017-LPTP, ze dne 21. 11. 2017). Pravděpodobnost, že by skutečně došlo k takto významným chybám v datech obou soudních dokumentů, které žalobce předložil, je velmi nízká. Žalobce přitom nedokázal tyto rozpory nijak věrohodně vysvětlit, neboť jeho sdělení, že se ze strany policie a soudu jedná o úmysl s cílem zakrýt skutečný průběh událostí, je nelogické a málo pravděpodobné. Ze zmíněné informace MZV ČR rovněž vyplývá, že veškerá rozhodnutí v souvislosti s odsouzením jsou doručovány do rukou odsouzené osoby a nikoliv rodinným příslušníkům (jak tvrdil žalobce). Krajský soud souhlasí se žalovaným, že uvedené zjevné nesrovnalosti v žalobcem předložených dokumentech, kterými dokládal svá tvrzení, značně snižují věrohodnost i samotného žalobce. Lze souhlasit s názorem žalovaného, že tyto dokumenty byly zřejmě vytvořeny účelově až po vycestování žalobce do Švédska, aby sloužily pro účely prokazování v rámci azylového řízení. Nutno poznamenat, že i žalobcem předložené soudní rozhodnutí o trestu pro jeho otce bylo vydáno stejným soudcem, který na uvedeném soudu nikdy nepracoval, jak bylo zjištěno obdobně u shora citovaných dvou soudních rozhodnutí týkajících se žalobce.
31. Pokud jde o žalobcem předložená potvrzení od ADP a od Ázerbájdžánského výboru proti mučení, žalobce sám vypověděl, že vycházejí právě z jeho popisu situace a jím předložených dokumentů (i soudních, tj. hodnocených shora). Z citované informace MZV ČR navíc vyplývá, že potvrzení tohoto typu se v Ázerbájdžánu sice vystavují, avšak mnohdy nikoliv na základě skutečných událostí, ale za úplatu.
32. Ve výpovědích žalobce a jím předloženými zejména soudními dokumenty jsou tedy rozpory takového charakteru, že lze zcela důvodně a s vysokou mírou pravděpodobnosti pochybovat i o samotném žalobcově tvrzení o intenzitě jeho problémů se státními orgány. Účelovosti a cíleně použité argumentaci žalobce k získání mezinárodní ochrany pak nasvědčuje i fakt, že vzal svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany (ze dne 13. 10. 2016) zpět, jelikož, jak uvedl, nabytí dojmu, že se do Ázerbájdžánu musí vrátit upokojit matku, která o něj má strach. Krajský soud souhlasí se žalovaným v tom, že

pokud by žalobci hrozila újma v intenzitě a rozsahu, který popsal, nepřemýšlel by o variantě, že se do vlasti vůbec vrátí. Lze dodat i to, že žalobcem předložený dokument o vyhlášení pátrání po jeho osobě ze dne 4. 4. 2016 je rovněž v určitém rozporu s jeho bezproblémovým vycestováním, když svou vlast opustil dne 5. 6. 2016 letecky z Baku zcela legálně s platným cestovním dokladem a bez jakýchkoli potíží.

33. Krajský soud se na základě uvedeného ztotožňuje se žalovaným v jeho závěru, že tvrzení žalobce o závažnosti potíží týkajících se jeho politických aktivit ve vlasti a z toho důvodu jeho ohrožení v případě návratu, nejsou ve svém souhrnu konzistentní se žalobcem předloženými dokumenty a v některých ohledech jsou i v rozporu s objektivními zprávami o zemi původu žalobce. Tyto shora popsané rozpory a nesrovnalosti lze i dle krajského soudu označit za podstatného charakteru, týkající se právě žalobcem tvrzených azylových důvodů, a tedy o nikoliv dílčí nepřesnosti nebo pouhým omylem vysvětlitelné rozpory a bezpochyby snižují věrohodnost tvrzení žalobce.
34. Krajský soud se na základě výše uvedeného ztotožnil se závěrem žalovaného, že nelze shledat, že by žalobce byl v zemi svého původu pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, kvůli které by byl pronásledován azylově relevantním způsobem. Byl členem politické strany ADP, spolupodílel se na uplatňování a propagaci jejího volebního programu a uvedl problémy spojené s jeho členstvím ve volební komisi. Zároveň ale vypověděl, že při protivládních demonstracích byli jejich účastníci zatýkáni či biti náhodně a často se i samotnému žalobci podařilo uprchnout. Žalobce tedy nebyl státními orgány pronásledován cíleně a systematicky. O tom svědčí i fakt, že žalobci se podařilo hned na první pokus bezproblémově vycestovat ze země, kam byl dokonce ochoten se po zpětvzetí první žádosti o mezinárodní ochranu vrátit. Žalovaný se této otázce věnoval pečlivě na straně 7 až 9 napadeného rozhodnutí, krajský soud se s jeho názory ztotožňuje, a v dalším na ně odkazuje.
35. V daném případě nebylo prokázáno ani to, že by žalobci hrozilo pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že se bojí perzekuce ze strany státních orgánů v souvislosti se svojí politickou aktivitou, zejména z důvodu účasti na demonstracích či angažování se v rámci voleb. Krajský soud v této části odkazuje na shora uvedené odůvodnění týkající se § 12 písm. a) zákona o azylu a uzavírá, že žalobcem tvrzené důvody opuštění vlasti nelze s přihlédnutím ke všem okolnostem případu, shledat za věrohodné. Z výpovědi žalobce ani dalších materiálů, které jsou obsahem správního spisu nelze dojít k závěru, že by žalobce mohl být po svém návratu do vlasti pronásledován z důvodů taxativně vymezených ustanovením § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce v tomto směru navíc nic ani nenamítal a nutno konstatovat, že žalovaný se této problematice věnoval zcela dostatečně na straně 9 až 10 napadeného rozhodnutí. K jeho závěrům nemá krajský soud připomínek.
36. Krajský soud považuje za zákonné i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení

azyly dle tohoto ustanovení (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), které zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad. Ostatně ani ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce v žalobě ničeho nenamítal.

37. Pokud jde o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval individuální situací žalobce ve vztahu k udělení této formy azylu, neshledal však opodstatněnost pro jeho udělení, neboť žalobce v průběhu řízení žádné mimořádné skutečnosti neuváděl. Ani v žalobě žalobce žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení humanitárního azylu neuvedl.
38. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, žalovaný současně posoudil, zda žalobce nesplnil důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ustanovením § 28 zákona o azylu.
39. Jak bylo již uvedeno výše, žalobce v žalobě zejména namítal, že by mu svědčila doplňková ochrana ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Dle žalobce žalovaný nepřihlédl k okolnostem daného případu, nesprávně zhodnotil reálnou hrozbu nebezpečí po jeho návratu do vlasti a nedostatečně zjistil skutkový stav panující v zemi jeho původu týkající se ochrany občanů ze strany státních orgánů.
40. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
41. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
42. Krajský soud žalobním námitkám přisvědčit nemohl. Není totiž pravdou, že by závěry žalovaného neměly oporu ve správním spisu. Jak je již uvedeno i shora, žalovaný vycházel z výpovědí žalobce, jím doložených materiálů, spisového materiálu k předchozí žádosti č. j. OAM-950/ZA-ZA11-2016 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu, které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a jeho závěry se o tyto důkazy opírají. Jak je již také shora uvedeno, informace o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu jsou obsaženy v Informaci OAMP – Ázerbájdžán, Bezpečnostní a politická situace ze dne 28. srpna 2017, Informaci Ministerstva zahraničí ČR č. 119270/2017-LPTP, ze dne 21. 11. 2017, Výroční zprávě Human Rights Watch

2017 „Ázerbájdžán“, ze dne 12. ledna 2017, Výroční zpráva Amnesty International 2016/2017 „Ázerbájdžán“, ze dne 22. Února 2017, Výroční zpráva Freedom House z ledna 2017 a zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) „Údaje o zemi, Ázerbájdžán,“ 2016. Veškeré informace jsou součástí spisového materiálu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom zřetelné, že se žalovaný dané problematice věnoval jako celku ve vztahu k individuálnímu posouzení situace žalobce. Není přitom nutné, aby se podrobně vyjadřoval ke každému jednotlivému podkladu pro vydání rozhodnutí zvlášť, pokud zjistí stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

43. Žalobce namítal i to, že pro neudělení azylu nemůže obstát argument, že žadatel o azyl v zemi původu nepožádal orgány o pomoc a nevyčerpal tak zákonné opravné prostředky, které mu právní řád k ochraně jeho práv jeho domovský stát poskytuje, a že se žalovaný nezabýval otázkou, zda by se žalobce mohl domoci efektivní ochrany ze strany příslušných správních orgánů. Neudělení doplňkové ochrany v daném případě však žalovaný vůbec nepostavil na argumentu, že v zemi původu žalobce nepožádal příslušné orgány o pomoc a nevyčerpal žádné zákonné prostředky. Nutno připomenout a zopakovat, že žalovaný dospěl k závěru o nekonzistentnosti a nevěrohodnosti jeho tvrzení o závažných potížích v souvislosti se svými politickými aktivitami a ohrožení ze strany policie v případě návratu. Lze tedy konstatovat, že v návaznosti na tento závěr již nebyla otázka možnosti efektivní ochrany ze strany příslušných orgánů v zemi původu významná a žalovanému proto nelze vytýkat, že se touto otázkou dále podrobně nezabýval.
44. Krajský soud po pečlivém přezkoumání napadeného rozhodnutí konstatuje, že žalovaný se přezkoumatelně vypořádal se všemi otázkami vztahujícími se nejen k udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu (k tomu viz výše), tak s problematikou udělení doplňkové ochrany. Nelze ani tvrdit, že by byl žalobce postupem správního orgánu zkrácen na svých právech. Žalobce měl možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce vyjádřil pouze výhradu k otázce doručování písemností odsouzenému a uvedl, že se soudcem, který vydal sporná soudní rozhodnutí, hovořil. Více se k podkladům nevyjádřil, ani nepoukázal na žádné relevantní informace, které by závěry žalovaného (i ve vztahu k předmětnému doručování či osoby soudce) mohly nějakým způsobem zpochybnit.
45. Pokud jde o vážnou újmu ve formě uložení nebo vykonání trestu smrti, nutno konstatovat, že žalobce neuvedl a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti taková újma hrozit, neboť jak vyplývá z informace OAMP, Ázerbájdžán je zemí, jejíž právní předpisy neumožňují udělit trest smrti za žádný trestný čin. Krajský soud je ve shodě se žalovaným v tom, že žalobci v případě návratu do vlasti přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu nehrozí.
46. Žalovaný se dostatečně vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě ohrožení na životě, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Právě žalovaným nesprávné posouzení této hrozby žalobce v žalobě namítal. Krajský soud k této otázce poukazuje na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, z něhož vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jehož ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Krajský soud

doplňuje, že samotná špatná obecná situace v zemi původu zpravidla pro shledání existence reálného nebezpečí nestačí. Nelze tak obecně usuzovat ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, že jsou všichni obyvatelé země pronásledováni ve smyslu zákona o azylu.

47. Žalobce tvrdil obavy z potíží se státními orgány v zemi původu, které měl mít v souvislosti se svou účastí na protivládních demonstracích, a tvrdil, že je po něm ve vlasti vyhlášeno pátrání. K uvedenému krajský soud odkazuje na již shora uvedené hodnocení rozporů ve výpovědích a žalobcem předložených dokumentech a z toho plynoucí závěr o nevěrohodnosti a nepravděpodobnosti žalobcem popisované intenzity zájmu státních orgánů o jeho osobu ve vlasti. K tomu lze zopakovat, že žalobce navíc sám vypověděl, že nevydával žádné publikace, nevystupoval nikdy veřejně napřímo, ale vždy byl pouze členem protestujícího davu, za stranu ADP (která není zakázána) nikdy nekandidoval, dělal pouze pomocné práce na komunální úrovni. Žalobce potvrdil, že při demonstracích bylo vždy zatknuto více lidí, přičemž jejich výběr byl náhodný. Po těchto incidentech byl vždy propuštěn. I když měl možnost podat proti špatnému zacházení ze strany policie stížnost (s podporou tamní komise), neučinil tak. Za dobu, kterou tráví žalobce mimo Ázerbájdžán, se ho nikdo nepokusil kontaktovat oficiálně. Krajský soud uzavírá, že v případě žalobce nelze bez dalšího shledat prokázání hrozby reálného nebezpečí ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se této otázce věnoval vyčerpávajícím způsobem na stranách 12 až 14 napadeného rozhodnutí, přičemž krajský soud se s jeho závěry plně ztotožňuje.
48. Žalobce k reálnosti svých obav poukázal na pasáž zprávy Freedom House za rok 2016, zprávu amerického US Department State a zprávu komisaře OSN pro lidská práva z května 2016. Ty informují obecně o špatném zacházení s občany Ázerbájdžánu, omezování lidských práv i neúčinném vyšetřování a stíhání původců vážné újmy. Nutno konstatovat, že žalobce však relevantně nedoložil, že by nebezpečí v nich uváděné hrozilo reálně právě jemu. Krajský soud tak plně souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) a písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, reálně nehrozí.
49. Žalovaný posuzoval také otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Ze všech výše uvedených informačních zdrojů (např. z aktuální informace OAMP a zprávy Amnesty International) žalovaný vyvodil, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Dle informace OAMP došlo v letech 2015 a 2016 k několika ozbrojeným střetům mezi arménskými a ázerbájdžánskými vojáky v souvislosti se sporným územím Náhorního Karabachu. Tato situace se však žalobce, který před odjezdem žil ve vesnici Saray (tj. poblíž hlavního města Baku) netýká. Obec Saray se nenachází v bezprostřední blízkosti konfliktní linie. Ani sám žalobce žádné problémy v tomto smyslu neuvedl.
50. Po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem ani případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Vzhledem ke všem skutkovým okolnostem a důvodům, které žalobce uvedl v žádosti o

udělení mezinárodní ochrany a v žalobě, lze tedy uzavřít, že na jeho případ nelze aplikovat ani ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) a písm. d) zákona o azylu.

51. Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním rozhodnutí ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.
52. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.
53. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný také dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), neporušil tedy ani zásadu volného hodnocení důkazů.

V. Závěr a náklady řízení

54. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
55. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. června 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně